

Czwartek, 15 lutego 2007 r.

50. zwraca się do Komisji i europejskiego koordynatora ds. walki z terroryzmem o przedstawienie Parlamentowi Europejskiemu rocznego sprawozdania w sprawie postępów działań w tym zakresie oraz o uwzględnienie uwag i zaleceń formułowanych w tym względzie przez Parlament Europejski;

51. ponownie zwraca się do Rady o informowanie Parlamentu o regularnym uaktualnianiu wspólnego stanowiska Rady 2001/931/WPZiB z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie stosowania szczególnych środków walki z terroryzmem⁽¹⁾ (lista grup i organizacji terrorystycznych) oraz o zmianach wprowadzonych w nim od 2001 r.;

52. zobowiązuje się do nawiązania ściślejszego dialogu z parlamentami krajowymi na temat walki z terroryzmem międzynarodowym w celu zapewnienia wspólnej kontroli parlamentarnej nad działaniami poszczególnych służb bezpieczeństwa i wywiadowczych, ponieważ do Parlamentu Europejskiego jako przedstawiciela obywateli Unii Europejskiej należy sprawowanie publicznej i przejrzystej kontroli nad środkami przyjętymi przez Unię w zakresie walki z terroryzmem, w tym nad działaniami koordynatora europejskiego ds. walki z terroryzmem oraz poszczególnych organów realizujących wspomniane zadania;

*

* *

53. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Europejskiej, Radzie oraz Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich, Radzie Europy, Organizacji Narodów Zjednoczonych i jej wyspecjalizowanym agencjom.

⁽¹⁾ Dz.U. L 344 z 28.12.2001, str. 93.

P6_TA(2007)0051

Ogólne wytyczne dla polityki gospodarczej na rok 2007

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie sytuacji gospodarki europejskiej: sprawozdanie przygotowawcze na temat ogólnych wytycznych dla polityki gospodarczej na rok 2007 (2006/2272(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając dokument Komisji „Wzrost i zatrudnienie – zintegrowane wytyczne na lata 2005-2008” (COM(2005)0141) (zintegrowane wytyczne),
- uwzględniając decyzję Rady 2005/600/WE z dnia 12 lipca 2005 r. w sprawie wytycznych polityki zatrudnienia w państwach członkowskich⁽¹⁾,
- uwzględniając prognozy gospodarcze Komisji⁽²⁾,
- uwzględniając przygotowany przez Komisję przegląd gospodarki UE za 2006 r. z dnia 22 listopada 2006 r., zatytułowany „Dynamika dostosowania w strefie euro: doświadczenia i wyzwania”,
- uwzględniając sprawozdania z jesieni 2006 r. dotyczące realizacji krajowych programów reform⁽³⁾, przedłożone przez państwa członkowskie w ramach strategii lizbońskiej,
- uwzględniając roczne sprawozdanie Komisji z postępu prac z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie strategii lizbońskiej „Wdrażanie nowej strategii lizbońskiej na rzecz wzrostu i zatrudnienia-Rok urzeczywistniania”,
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego, zatytułowany „Długoterminowa stabilność finansów publicznych w UE” (COM(2006)0574),

⁽¹⁾ Dz.U. L 205 z 6.8.2005, str. 21.

⁽²⁾ Jesień 2006, nr 5/2006.

⁽³⁾ http://ec.europa.eu/growthandjobs/key/nrp2006_de.htm.

Czwartek, 15 lutego 2007 r.

- uwzględniając komunikat Komisji „Demograficzna przyszłość Europy – przekształcić wyzwania w nowe możliwości” (COM(2006)0571),
 - uwzględniając komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, Komitetu Regionów oraz Europejskiego Banku Centralnego, zatytułowany „Roczny przegląd sytuacji w strefie euro” (COM(2006)0392),
 - uwzględniając własną rezolucję z dnia 26 maja 2005 r. w sprawie zalecenia Komisji dotyczącego ogólnych zarysów polityki gospodarczej państw członkowskich i Wspólnoty w ramach zintegrowanych wytycznych w zakresie wzrostu i zatrudnienia (2005-2008) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając dokument dotyczący kluczowych zagadnień („Key Issue Paper”), przedłożony przez prezydencję Rady Radzie ds. Gospodarczych i Finansowych (ECOFIN) w dniu 7 lutego 2006 r. z myślą o wiosennym posiedzeniu Rady Europejskiej w 2007 r.,
 - uwzględniając konkluzje prezydencji z posiedzenia Rady Europejskiej w Lizbonie w dniach 23-24 marca 2000 r., w Göteborgu w dniach 15-16 czerwca 2001 r. i w Brukseli w dniach 22-23 marca 2005 r.,
 - uwzględniając art. 99 ust. 2 Traktatu WE,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A6-0012/2007),
- A. mając na uwadze, że zintegrowane wytyczne stanowią główny instrument polityki gospodarczej i polityki zatrudnienia UE, przewidziany na okres trzech lat; mając na uwadze, iż instrument ten powinien podlegać szczegółowej ocenie i być w dalszym ciągu rozwijany w oparciu o formę ustaloną w 2005 r. oraz nadchodzącą rewizję w celu usprawnienia procesu wdrażania,
- B. mając na uwadze, że zintegrowane wytyczne, wraz ze zreformowanym paktem na rzecz stabilności i wzrostu oraz perspektywą finansową 2007-2013, wspólnie przyczynią się do zwiększenia spójności procesu tworzenia polityki i poprawy zarządzania gospodarką UE,
- C. mając na uwadze, że zintegrowanych wytycznych nie należy postrzegać wyłącznie w kategoriach zmiany nazwy istniejących strategii politycznych, lecz że mają one stanowić rzeczywiście zintegrowany pakiet strategii politycznych obejmujący i skupiający wymiary makroekonomiczny i mikroekonomiczny oraz wymiar zatrudnienia,
- D. mając na uwadze, że owe zintegrowane wytyczne stanowią centralny element strategii lizbońskiej i jako najważniejszy instrument jej realizacji powinny stymulować wzmacniające się wzajemnie reformy gospodarcze oraz reformy w dziedzinie zatrudnienia, środowiska naturalnego i zabezpieczenia społecznego, a to poprzez zastosowanie wyważonego podejścia opierającego się na wielowątkowej strategii politycznej,
- E. mając na uwadze, że wzrost gospodarczy nie stanowi celu samego w sobie, lecz jest warunkiem koniecznym oraz częścią zintegrowanego podejścia koncentrującego się na dobrobycie obywateli i standardzie ich życia; mając na uwadze, że dążenie do osiągnięcia zrównoważonego wzrostu musi się zasadzać na takiej polityce gospodarczej i społecznej oraz takiej polityce w zakresie zatrudnienia, środowiska naturalnego i polityce budżetowej, która jest w stanie sprostać odpowiedzialności wobec przyszłych pokoleń,

Wykorzystanie żywienia w dziedzinie gospodarki i zatrudnienia w Unii Europejskiej

1. zauważa, że po sześciu latach niskiego wzrostu gospodarczego, stagnacji, a nawet recesji w niektórych państwach członkowskich gospodarka europejska osiąga obecnie lepsze wyniki przy wzroście gospodarczym przekraczającym wskaźniki z lat ubiegłych, tzn. stopa wzrostu w 2006 r., wynosząca 2,8 proc. PKB w Unii Europejskiej, a w strefie euro – 2,6 proc. PKB w 2006 r., które w 2007 r. ulegną jednak obniżeniu do 2,4 proc. w UE i 2,1 proc. w strefie euro; podnosi kwestię stopnia cykliczności wzrostu gospodarczego w Europie i podkreśla potrzebę zwiększenia potencjału wzrostu Europy, aby umożliwić tworzenie nowych miejsc pracy;

⁽¹⁾ Dz.U. C 117 E z 18.5.2006, str. 248.

Czwartek, 15 lutego 2007 r.

2. zwraca uwagę na duże różnice w stopie wzrostu w poszczególnych państwach i wyraża ubolewanie nad stosunkowo słabym wzrostem gospodarczym w niektórych dużych państwach członkowskich UE, którego przyczyny w pierwszym rzędzie należy upatrywać w niedostatecznym rozwoju popytu wewnętrznego; stwierdza w tym względzie, że państwa skandynawskie mają ponadprzeciętnie wysokie stopy wzrostu, a stopa bezrobocia w tych krajach znacznie spadła w ostatnim czasie;
3. podkreśla poprawę wyników osiągniętych przez finanse publiczne i obniżenie średniego deficytu budżetowego w 2006 r. do 2 proc. PKB; oczekuje dalszego polepszania jakości finansów publicznych, która nie odzwierciedlałaby jedynie czynników o charakterze cyklicznym;
4. zauważa pozytywny rozwój sytuacji na rynku pracy, na którym roczny wskaźnik wzrostu wydajności pracy zwiększył się dwukrotnie z 0,6 do 1,2 proc., a bezrobocie w 2006 r. spadło do 8 proc. zarówno w Unii Europejskiej, jak i w strefie euro, przy czym do 2008 r. przewiduje się jego spadek do poziomu 7,3 proc. w Unii Europejskiej oraz 7,4 proc. w strefie euro; przewiduje się również wzrost zatrudnienia o 1,4 proc., co odpowiada 2,9 mln nowych miejsc pracy w 2006 r., a także perspektywę powstania 7 mln nowych miejsc pracy w latach 2007-2008, dzięki czemu stopa zatrudnienia wzrosłaby z 63,7 proc. w 2005 r. do 65,5 proc. w 2008 r.; wskazuje jednak, że stopa bezrobocia, zwłaszcza wśród kobiet, utrzymuje się nadal na wysokim poziomie i jest odległa od celów strategii lizbońskiej; dlatego wzywa do podjęcia dalszych działań na rzecz efektywnego i rozległego rynku pracy, łączącego elastyczność z bezpieczeństwem i będącego w stanie objąć szerszy zakres uczestników; w tym kontekście podkreśla potrzebę przygotowania i wdrożenia niezbędnych reform we współpracy z partnerami społecznymi;
5. wyraża zaniepokojenie utrzymującym się wysokim współczynnikiem biedy w Unii Europejskiej, którego tendencja zniżkowa z połowy lat dziewięćdziesiątych, kiedy to współczynnik biedy spadł z 17 % do 15 %, w ostatnim czasie znów się odwróciła i w 2005 r. współczynnik ten na nowo wyniósł 17 %; uznaje zatem za niedopuszczalne, że w rozszerzonej Unii Europejskiej żyje ok. 80 mln ludzi, których dochód do dyspozycji wynosi obecnie mniej niż 60 % średniego dochodu ekwiwalentnego;
6. zwraca uwagę, że w 2006 r. Unia Europejska umocniła swoją pozycję lidera w dziedzinie eksportu, który wzrósł o 8 proc., zauważa jednak, że nadwyżki eksportowe stanowią jedynie 0,3 punktu procentowego obecnego wzrostu PKB w strefie euro i podkreśla ryzyko wynikające z wysokiego kursu wymiany euro do dolara; zwraca uwagę na fakt, że przyczyną aktualnego ożywienia gospodarczego jest głównie ożywienie popytu krajowego, które wynika przede wszystkim z inwestycji krótkoterminowych; wskazuje, że podstawowym problemem gospodarki europejskiej w ostatniej dekadzie był zbyt niski popyt wewnętrzny wynikający z nieufności spowodowanej bezrobociem; wyraża zaniepokojenie i niepewność co do tego, w jakim stopniu możliwy jest stały wzrost inwestycji i wydatków konsumpcyjnych w połączeniu z trwałą poprawą sytuacji na rynku pracy, aby ten okres ożywienia gospodarczego, wynikający w przeważającej mierze z cyklu koniunkturalnego, zamienił się w trend zwyżkowy o charakterze strukturalnym;
7. wyraża przekonanie, że europejska gospodarka uległa wzmocnieniu poprzez główne osiągnięcia Europejskiej Unii Monetarnej i wspólnego rynku; domaga się całkowitej realizacji idei rynku wewnętrznego, szczególnie w sektorze usług finansowych oraz sektorze energetycznym poprzez rychłe i pełne wdrożenie dyrektyw w sprawie energii elektrycznej i gazu; podkreśla w związku z tym, że istotne jest inwestowanie w infrastrukturę konieczną do osiągnięcia tego celu; oczekuje dalszych impulsów ekonomicznych ze strony europejskiego rynku usług, gwarantującego usługodawcom niedyskryminujący dostęp do rynku oraz ochronę norm prawa pracy i prawa socjalnego w miejscu świadczenia usług; wzywa państwa członkowskie, mając na względzie ostatnie rozszerzenia, do utrzymania otwartego i wolnego rynku pracy, który wspiera wzrost gospodarczy;
8. zauważa, że utrzymanie trwałego potencjału wzrostu gospodarczego w Unii Europejskiej w ramach strategii lizbońskiej wymaga ciągłego wdrażania zrównoważonych reform, w tym środków mających na celu wzmocnienie innowacji, postępu technologicznego i akumulacji kapitału ludzkiego, eliminację pozostałych barier utrudniających funkcjonowanie rynku wewnętrznego oraz stworzenie środowiska bardziej sprzyjającego działalności gospodarczej w państwach członkowskich;
9. w związku ze spodziewanym spowolnieniem tempa wzrostu w USA, a co za tym idzie – osłabieniem handlu światowego, a także w związku z potencjalnymi wstrząsami zewnętrznymi, takimi jak gwałtowny powrót do stanu globalnej równowagi z możliwością wywarcia ogromnej presji na kursy wymiany i rynki finansowe, oraz możliwym dalszym wzrostem cen ropy, podkreśla konieczność ugruntowania i wzmocnienia dobrej koniunktury gospodarczej poprzez prowadzenie polityki gospodarczej poprawiającej efektywność rynku towarów, usług, pracy i kapitału, sprzyjającej wzrostowi i ukierunkowanej zarówno na stymulowanie eksportu, jak i popytu wewnętrznego;

Czwartek, 15 lutego 2007 r.

10. wyraża zaniepokojenie w związku z kursem wymiany euro, który mógłby zaszkodzić konkurencyjności Europy w stosunku do Stanów Zjednoczonych; oczekuje, że Europejski Bank Centralny będzie ściśle kontrolował tę sytuację i przyjmie odpowiednie środki w celu zabezpieczenia interesów gospodarczych Europy w międzynarodowym systemie finansowym;

Zachęcanie państw członkowskich do osiągania wzorowych wyników

11. odnotowuje, że rzeczywisty rozwój gospodarczy w UE charakteryzuje się występowaniem starych i nowych rozbieżności: najniższe stopy wzrostu odnotowuje się w Portugalii (1,2 proc. PKB) i we Włoszech (1,7 proc.), natomiast wysokie stopy wzrostu – wśród krajów UE-15, takich jak Hiszpania (3,8 proc.), Grecja (3,8 proc.), a zwłaszcza Szwecja (4 proc.), Finlandia (4,9 proc.) i Luksemburg (5,5 proc.); wśród nowych państw członkowskich szczególnie wysokie stopy wzrostu w 2006 r. odnotowuje się na Słowacji (6,7 proc.), Litwie (7,8 proc.), w Estonii (10,5 proc.) i na Łotwie (11 proc.); podkreśla, że rozbieżności te odzwierciedlają także różne tendencje strukturalne, odmienne struktury gospodarcze i demograficzne oraz niesymetryczny wpływ wspólnej polityki, co stanowi zagrożenie dla wewnętrznej spójności Unii; podkreśla zatem potrzebę polityki wzmacniającej spójność gospodarczą i sprzyjającej w ten sposób rynkowi wewnętrznemu i unii walutowej;

12. podkreśla, że z uwagi na wysiłki modernizacyjne i możliwości gospodarcze największe sukcesy odnoszą najwyraźniej te kraje, które łączą perspektywiczne i dobrze przemyślane reformy strukturalne z ponadprzeciętnie wysokim poziomem inwestycji w infrastrukturę transportu i telekomunikacji, w badania naukowe, rozwój i innowacje, oświatę, programy uczenia się przez całe życie i opiekę nad dziećmi, a także w odnowienie silnych więzi społecznych; zauważa, że te same państwa członkowskie posiadają najczęściej wysocę skuteczną i działającą w oparciu o przejrzyste zasady administrację, innowacyjne środowisko dla przedsiębiorczości, nadwyżki budżetowe i niższe od przeciętnych stopy zadłużenia w połączeniu z doskonale zarządzanymi wydatkami publicznymi, a udział postępu technicznego w krajowej stopie wzrostu gospodarczego jest prawie dwukrotnie większy niż średnia dla UE; uważa, że polityka tych państw zmierzająca do osiągnięcia wysokiej stopy zatrudnienia, również w odniesieniu do kobiet i pracowników w starszym wieku, pozwoli Unii Europejskiej stawić pewniej czoła obecnym i przyszłym wyzwaniom, takim jak starzenie się społeczeństwa czy wzrost konkurencji wynikający z globalizacji;

13. podkreśla w związku z tym, że państwa członkowskie, które realizują swoje strategie odnowy gospodarczej i społecznej, odnosząc przy tym największe sukcesy, można również brać za przykład skutecznie realizowanej strategii lizbońskiej, i zachęca pozostałe państwa członkowskie do naśladowania tych pozytywnych przykładów, zdając sobie jednocześnie sprawę, że środki wdrażające strategię lizbońską muszą być opracowywane z myślą o sytuacji konkretnych państw członkowskich, a odpowiedzialność za ich realizację ponoszą państwa członkowskie;

14. mając na uwadze krajowe programy reform państw członkowskich, stwierdza, że w całokształcie podejmowanych działań można dostrzec większy stopień harmonizacji, a także nowe poczucie odpowiedzialności w kwestii ich ukierunkowania na cele uzgodnione na szczelnie europejskim; podkreśla jednak, że państwa członkowskie różnią się pod względem sytuacji wyjściowej oraz wykazują znaczne rozbieżności co do treści, tempa i intensywności reform w różnych obszarach polityki; jest zdania, że reformy tylko w ograniczonym zakresie odpowiadają bieżącej sytuacji ogólnogospodarczej i uwarunkowaniom dotyczącym polityki zatrudnienia, a zintegrowany program reform częstokroć nie uwzględnia w wystarczającym stopniu najważniejszych zadań, takich jak innowacje, stymulowanie zatrudnienia, zaopatrzenie w energię, równowaga ekologiczna i lepsze stanowienie prawa; ubolewa, że właśnie w takich dziedzinach, jak podniesienie stopy zatrudnienia oraz aktywna polityka na rynku pracy postępy i wysiłki podejmowane na rzecz reform są mniej imponujące niż w innych obszarach; jest natomiast wyraźnie zadowolony z wysiłków podejmowanych w celu wzmocnienia odpowiedzialności na szczelnie krajowym i regionalnym („ownership”) oraz włączenia do nich parlamentów i partnerów społecznych, zachęcając przy tym do dalszego intensyfikowania tych starań;

Wzmocnienie potencjału – rozszerzenie sukcesów: co pozostaje do zrobienia

15. wzywa państwa członkowskie do wykorzystania nowej sytuacji gospodarczej i stwarzanych przez nią możliwości w celu stymulowania bardziej zrównoważonego wzrostu gospodarczego, który w większym stopniu służy celom jakościowym; podkreśla, że korzystne i stabilne warunki makroekonomiczne wymagają poprawy jakości finansów publicznych i dalszej konsolidacji budżetów, a także inteligentnej polityki inwestycyjnej ze strony podmiotów prywatnych i publicznych, która umożliwi powstanie przyszłościowej infrastruktury i już dziś odkrywa rynki przyszłości;

16. podkreśla, że dla pełnego wykorzystania potencjału rynku wewnętrznego i dla wzmocnienia pozycji Europy na rynku światowym należy ograniczyć obecne tendencje protekcyjnistyczne i antykonkurencyjne;

Czwartek, 15 lutego 2007 r.

17. podkreśla rolę małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) w tworzeniu nowych miejsc pracy; dlatego też kładzie nacisk na konieczność stworzenia sprzyjającego im klimatu poprzez korzystniejszy system podatkowy, uproszczenie przepisów i zmniejszenie obciążeń administracyjnych, łatwiejszy dostęp do źródeł finansowania, obniżenie kosztów działalności wypływających z cen energii, transportu, telekomunikacji i usług dla firm, łatwiejszy dostęp do technologii informacji i komunikacji oraz większe nakłady na badania naukowe i innowacje;

18. podkreśla znaczenie zarówno doskonałych zdolności konkurencyjnych, jak również ugruntowania się trwałego charakteru możliwości popytowych dla gospodarki europejskiej i oczekuje od podmiotów odpowiedzialnych za politykę gospodarczą podjęcia nowych wysiłków w celu osiągnięcia długoterminowego wzrostu gospodarczego w warunkach stabilności gospodarczej i zrównoważonego rozwoju, także w drodze koordynacji polityki gospodarczej;

19. podkreśla w tym kontekście znaczenie edukacji, w szczególności szkolnictwa wyższego, we wzmocnieniu potencjału przyszłego wzrostu i podniesieniu u obywateli europejskich poziomu kwalifikacji, mobilności i umiejętności dostosowania się do nowych sytuacji; wzywa państwa członkowskie do zwiększenia wysiłków zmierzających do uatrakcyjnienia europejskich systemów edukacji, uczynienia ich bardziej przystępnymi i konkurencyjnymi;

20. przypomina, że do realizacji celów strategii lizbońskiej niezbędne jest przeznaczenie wystarczających środków finansowych z budżetu Wspólnoty; w tym kontekście wyraża ubolewanie z powodu niewystarczających środków finansowych przeznaczonych na wspomniane cele;

21. jest zdania, że działania w zakresie wydatków stymulujących wzrost gospodarczy, pobudzania prywatnych inwestycji i wspólnych inicjatyw w dziedzinie współpracy między podmiotami prywatnymi i publicznymi, podejmowane równocześnie i po uzgodnieniu w gronie państw członkowskich, mogą być źródłem zauważalnych efektów synergii, zwiększyć zdolność Europy do stawienia czoła istniejącym wyzwaniom w dziedzinie nauki i badań, transportu i komunikacji, polityki energetycznej i w zakresie ochrony środowiska naturalnego i przyczynią się do efektywnego wykorzystania zasobów w Europie; w związku z tym podkreśla rolę, jaką odgrywają skoordynowane ramy podatkowe, obejmujące również podatki od przedsiębiorstw przyjazne dla MŚP i stworzone z myślą o generowaniu nowych miejsc pracy; uważa, że państwa członkowskie powinny zwiększyć skuteczność regulacji podatkowych i socjalnych w celu ułatwienia tworzenia nowych miejsc pracy, zwłaszcza dla niektórych grup społecznych, takich jak kobiety, długotrwale bezrobotni i bezrobotni w starszym wieku; uważa, że konkurencyjne systemy podatkowe powinny sprzyjać zakładaniu przedsiębiorstw bez uszczerbku dla zdolności finansowej państwa oraz że powinny przenieść obciążenie podatkowe z opodatkowania pracy na opodatkowanie sprzyjające środowisku naturalnemu m. in. poprzez zachęty podatkowe wspierające badania i rozwój oraz wykorzystanie źródeł odnawialnych;

22. wzywa po raz kolejny – w związku ze zbliżającym się przeglądem perspektywy finansowej – do dalszego kształtowania budżetu UE w świetle celów lizbońskich oraz do przyczynienia się w ten sposób do pełnego wdrożenia strategii lizbońskiej jako całości;

23. uznaje, że nastąpił istotny postęp w przeniesieniu nacisku z pomocy państwowej na cele horyzontalne; zachęca państwa członkowskie do podtrzymywania tej tendencji oraz do dalszego dostosowywania pomocy państwowej do celów strategii lizbońskiej, takich jak zatrudnienie, innowacje i trwałość;

24. podkreśla, iż w przyszłości konieczne jest jeszcze silniejsze ukierunkowanie konkurencyjności gospodarek europejskich na cele inteligentnego i zrównoważonego systemu gospodarczego, który sprzyja bardziej wydajnemu wykorzystywaniu zasobów; zaleca tutaj w szczególności rozpatrzenie możliwości podjęcia na szczeblu krajowym następujących działań, służących zarówno modernizacji gospodarki, rozwojowi nowych technologii i wzmocnieniu konkurencyjności, jak i kompatybilności środowiskowej oraz odkrywaniu nowych obszarów zatrudnienia;

a) w dziedzinie badań naukowych i rozwoju wspieranie:

- bodźców do rozszerzania prywatnej działalności w zakresie badań naukowych i rozwoju,
- inwestycji publicznych w zakresie badań naukowych i rozwoju, tj. partnerstw publiczno-prywatnych,
- powiązań i współpracy między szkołami wyższymi, instytucjami badawczymi a przedsiębiorstwami,
- krajowych bądź regionalnych jednostek koordynujących w dziedzinie badań naukowych i rozwoju,

Czwartek, 15 lutego 2007 r.

- innowacji i rozwoju nowych technologii w sektorze obejmującym MŚP oraz usługodawców średniej wielkości, zwłaszcza poprzez umożliwienie łatwiejszego dostępu do kapitału pochodzącego z wszystkich źródeł, a zwłaszcza do kapitału podwyższonego ryzyka; oraz
 - kształcenia i szkoleń z myślą o prowadzeniu aktywnej polityki na rynku pracy w dziedzinie nowoczesnych technologii;
- b) *w dziedzinie energii i środowiska naturalnego*
- wprowadzenie w życie dyrektywy w sprawie energii elektrycznej i gazu z myślą o stworzeniu rzetelnego, konkurencyjnego, sprawnie działającego i niedyskryminacyjnego europejskiego rynku energetycznego,
 - zabezpieczenie dostaw energii dla gospodarek europejskich poprzez dywersyfikację źródeł i dróg tranzytowych importowanej energii,
 - wprowadzanie bodźców podatkowych, zachęt do poprawy wydajności oraz inwestycje wspierające działania podejmowane z myślą o zwiększeniu wydajności energetycznej, w tym również realizacja celów w zakresie oszczędności energii,
 - bodźce podatkowe, zachęty do poprawy wydajności oraz inwestycje na rzecz odnawialnych źródeł energii, a także technologii i innowacji przyjaznych dla środowiska naturalnego,
 - zapewnienie niezależności krajowych urzędów regulacji oraz koordynacja działań krajowych urzędów regulacji na szczeblu UE,
 - poszerzenie możliwości wytwarzania energii na szczeblu regionalnym i powiązanie trudniących się tym podmiotów,
 - zapewnienie większej przejrzystości na rynku energetycznym i jasny podział na wytwarzanie energii, jej dystrybucję i sprzedaż („unbundling”), oraz
 - wzmocnienie roli „certyfikatów środowiskowych”;
25. uważa, że głównym zadaniem jest zapewnienie wszystkim grupom społecznym perspektyw nowych szans i nowych możliwości działania w szybko zmieniających się warunkach ekonomicznych; podkreśla, że najbardziej wrażliwi członkowie społeczeństwa są w tym względzie wystawieni na ryzyko i że należy traktować priorytetowo popieranie „aktywnej integracji” oraz tworzenie większej liczby lepszych miejsc pracy, podkreśla, że nowe wymogi dotyczące elastyczności i gotowości do kształcenia się pracowników wymagają przedstawienia nowych ofert i zagwarantowania nowych zabezpieczeń („flexicurity”), również w celu promowania możliwości lepszego łączenia życia zawodowego z życiem rodzinnym; domaga się w tym kontekście poprawy możliwości udziału kobiet, pracowników w starszym wieku, ludzi młodych, długoterminowo bezrobotnych i imigrantów w rynku pracy, w związku z czym na szczeblu krajowym należałoby w dziedzinie zatrudnienia i kształcenia w większym stopniu stosować m.in. następujące środki:
- zapewnienie każdemu absolwentowi pracy, szkolenia lub innego równoważnego środka w ciągu sześciu miesięcy od ukończenia przez niego szkoły,
 - wprowadzenie prawa do doksztalcania i uczenia się przez całe życie,
 - zachęty i inwestycje na rzecz promowania kształcenia, doksztalcania i uczenia się przez całe życie oraz skutecznych modeli łączenia życia rodzinnego z życiem zawodowym lub nauką i kształceniem,
 - promowanie elastycznych modeli przejściowych między wiekiem aktywności zawodowej a wiekiem emerytalnym w oparciu o zasadę dobrowolności, także w celu ułatwienia młodym ludziom dostępu do rynku pracy,
 - promowanie podstawowych szkoleń oraz zabezpieczenie przekazywania istniejących przedsiębiorstw z powodu wieku,
 - dalsze zmniejszanie obciążeń podatkowych i innych opłat przy niskich i średnich dochodach,
 - zapewnienie młodym ludziom kwalifikacji i wejścia w życie zawodowe poprzez odpowiednie inicjatywy prywatne i publiczne,
 - zwiększenie dostępności, w tym dostępności cenowej do odpowiedniej jakości opieki nad dziećmi,
 - zapewnienie czasu na tworzenie nowych przedsiębiorstw nie krótszego niż tydzień, oraz niskich kosztów początkowych i administracyjnych,
 - włączenie nauczania o przedsiębiorczości do programów kształcenia ustawicznego,
 - właściwa polityka w dziedzinie legalnej migracji zgodnie z zasadami zawartymi we wniosku dotyczącym systemu europejskiej Zielonej Karty,

Czwartek, 15 lutego 2007 r.

26. wskazuje, że w interesie stabilności makroekonomicznej wzrost wydajności pracy musi iść w parze ze sprawliwszym podziałem owoców wzrostu gospodarczego i wzmocnieniem spójności społecznej; przypomina w tym kontekście o postulacie, aby podwyżki zarobków dotrzymywały kroku krótkoterminowym zmianom wydajności produkcji; podkreśla pilną konieczność umocnienia w przedsiębiorstwach europejskich kultury wspierania i uczestnictwa w ramach koncepcji ładu korporacyjnego („corporate governance”) i odpowiedzialności społecznej przedsiębiorstw („corporate social responsibility”);

27. podkreśla konieczność wzmocnionej i zorganizowanej współpracy w UE, a w szczególności w strefie euro, w celu wzmocnienia zdolności do rządzenia oraz procesu integracji europejskiej, ponieważ tylko w ten sposób można stawić czoła globalnym wyzwaniom gospodarczym; dlatego też wzywa Komisję i Radę do dołożenia starań, aby roczne sprawozdanie w sprawie strefy euro w przyszłości dostarczało konkretnych instrumentów umożliwiających prowadzenie pogłębionego dialogu między różnymi organami UE zajmującymi się usprawnianiem zarządzania gospodarką Unii; ponadto uważa, że Eurogrupa powinna zadbać o poprawę stopnia zbliżenia i harmonizacji budżetów krajowych pod względem treści i terminów w kontekście ich sporządzania i wdrażania, co wniosłoby znaczący wkład w realizację programu reform gospodarczych; proponuje aby w ramach wzmocnionej współpracy strukturalnej w strefie euro zaprosić inne zainteresowane struktury Rady do uczestniczenia w takiej współpracy;

Kontynuacja koniecznych reform instytucjonalnych

28. z zadowoleniem przyjmuje nowe podejście Komisji do monitorowania oceny krajowych programów reform poprzez zaproponowanie zaleceń-wskazówek dla państw członkowskich oddzielnie dla każdego kraju i wzywa Radę Europejską do ich zatwierdzenia; w tym kontekście podkreśla pilną konieczność wzajemnego wzmocnienia podejścia do zintegrowanych wytycznych, które powinno znaleźć odzwierciedlenie w krajowych programach reform; domaga się ponownie przejrzystej wymiany najlepszych praktyk i publikowania przez Komisję corocznego „rankingu” państw członkowskich z najlepszymi i najgorszymi wynikami w zakresie reform w celu wyciągnięcia wniosków zarówno z sukcesów, jak i porażek; w związku z tym podkreśla jednak, że niezbędna do tego jest odpowiednia liczba zintegrowanych wskaźników uwzględniających wszystkie dziedziny polityki wchodzące w zakres strategii lizbońskiej;

29. wyraża ubolewanie z powodu niewielkiego odzwierciedlenia strategii lizbońskiej w polityce krajowej wielu państw UE, jest zdania, że podstawowe znaczenie dla zapewnienia jej rzeczywistej realizacji ma mobilizacja wszystkich zaangażowanych w gospodarkę stron; jest przekonany w szczególności, że wzrost zaangażowania partnerów społecznych, parlamentów krajowych i społeczeństwa obywatelskiego spowoduje wzrost widoczności strategii lizbońskiej oraz polepszenie jakości debaty publicznej dotyczącej reform gospodarczych, wzmocni odpowiedzialność i zwiększy świadomość społeczną, co do konieczności ściślejszej koordynacji polityki gospodarczej w celu zmierzenia się z głównymi wyzwaniami stawianymi przez trwający wciąż proces globalizacji oraz przyjęcia wspólnego stanowiska w celu poprawy zarządzania gospodarczego wewnątrz UE; nalega, aby państwa członkowskie intensywnie wdrażały zintegrowane wytyczne i krajowe programy reform (KPR) zgodnie z „modelem partnerstwa”, przy wzmocnionym zaangażowaniu parlamentów krajowych i innych zainteresowanych podmiotów, takich jak partnerzy społeczni, a także aby regularnie weryfikowały ich znaczenie zgodnie z zasadą analizy porównawczej („benchmarking”), włączając w to szerszy proces konsultacji w tych państwach członkowskich, w których nie stanowi on jeszcze zasady; liczy, że cele KPR zostaną lepiej odzwierciedlone w harmonogramach oraz w treści decyzji odnoszących się do budżetu w poszczególnych państwach;

30. z zadowoleniem przyjmuje fakt połączenia i integracji wytycznych dotyczących środków w dziedzinie polityki gospodarczej, strukturalnej i zatrudnienia; w tym kontekście ponownie zwraca uwagę, że wytyczne w dziedzinie polityki gospodarczej i strukturalnej muszą otrzymać taki sam status prawny jak wytyczne dotyczące środków w dziedzinie polityki zatrudnienia oraz że należy sporządzić porozumienie międzyinstytucjonalne w celu wyjaśnienia uczestnictwa Parlamentu Europejskiego w zaistniałej sytuacji;

31. w związku ze zbliżającym się przeglądem zintegrowanych wytycznych na 2008 r. oczekuje wspólnego procesu refleksji między zainteresowanymi instytucjami UE i proponuje utworzenie międzyinstytucjonalnej grupy roboczej po wiosennym szczycie Rady Europejskiej w 2007 r.; w celu poprawy procesu wdrażania programu reform UE zaleca przedyskutowanie i przemyślenie następujących aspektów:

- przedstawienie szczegółowej analizy reform strukturalnych i ich bezpośredniego wpływu na wydajność, zatrudnienie i popyt na rynku wewnętrznym przed dokonaniem przeglądu zintegrowanych wytycznych;
- opracowanie wyraźniejszych i bardziej skoncentrowanych zintegrowanych wytycznych, przy jednoczesnym zwiększeniu liczby obszarów, które zostaną objęte reformami, w odniesieniu np. do kompleksowego programu reform na rzecz aktywniejszej polityki zrównoważonego rozwoju w zakresie ekologii, wychodzącej poza zakres polityki energetycznej oraz na rzecz bardziej zaangażowanej polityki promowania uczenia się przez całe życie,

Czwartek, 15 lutego 2007 r.

- opracowanie bardziej jednolitej struktury sprawozdań w ramach KPR z zastrzeżeniem prawa państw członkowskich do ustalania krajowych priorytetów w zakresie reform,
- opracowanie wytycznych/wzorców dotyczących krajowych procesów konsultacji, w tym zaleceń dotyczących uczestnictwa i aktywnego współdziałania parlamentów krajowych zarówno przy sporządzaniu jak i rewizji KPR;
- opracowanie skutecznych modeli strategii przekazywania informacji i komunikacji oraz wymiana informacji na ten temat;
- zwiększenie efektywności programu reform UE poprzez połączenie pod względem merytorycznym i czasowym stosowanych do tej pory oddzielnie instrumentów polityki gospodarczej w celu osiągnięcia „inteligentnej strategii wzrostu”, która przewiduje dalszą koncentrację prac związanych ze sporządzaniem sprawozdań i dokonywaniem ocen w zakresie KPR, przy tym uwzględniając jednak również krajowe programy stabilności i konwergencji oraz systematyczne inicjatywy na rzecz ugruntowania zasady zrównoważonego rozwoju w zakresie ekologii;

32. ponownie wyraża ubolewanie, że Parlament, Rada i Komisja, nie porozumiały się do tej pory w sprawie wyraźnych ram czasowych i kodeksu postępowania, które byłyby gwarancją właściwej współpracy i pełnego zaangażowania tych trzech zainteresowanych instytucji UE w dalsze prace nad zintegrowanymi wytycznymi jako kluczowymi instrumentami strategii lizbońskiej; w związku z tym zwraca się do Rady i Komisji o niezwłoczne przedstawienie propozycji dotyczących ścisłej współpracy wspomnianych trzech instytucji UE w perspektywie nieuchronnego przeglądu zintegrowanych wytycznych;

*
* *

33. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

P6_TA(2007)0052

Sytuacja w Darfurze

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie sytuacji w Darfurze

Parlament Europejski,

- uwzględniając wnioski z posiedzenia Rady do Spraw Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych, które odbyło się w dniach 12 i 13 lutego 2007 r.,
- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie sytuacji w Darfurze, zwłaszcza rezolucje z dnia 16 września 2004 r. ⁽¹⁾, 23 czerwca 2005 r. ⁽²⁾, 6 kwietnia 2006 r. ⁽³⁾ i 28 września 2006 r. ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rezolucję ONZ nr 1706(2006), w której zaproponowano wysłanie do Darfuru sił pokojowych liczących 22 000 żołnierzy,
- uwzględniając porozumienie pokojowe dotyczące Darfuru, podpisane w Abudży (Nigeria) dnia 5 maja 2006 r.,
- uwzględniając bezwzględnie wiążący charakter Konwencji ONZ o Prawach Dziecka,
- uwzględniając art. 103 ust. 4 Regulaminu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 140 E z 9.6.2005, str. 153.

⁽²⁾ Dz.U. C 133 E z 8.6.2006, str. 96.

⁽³⁾ Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, str. 320.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2006)0387.